

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5574/2021
27.01.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миле Чогурић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство финансија, Управа царине, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8081/2018 од 28.03.2019. године, исправљене решењем истог суда Гж 8081/18 од 30.11.2020. године у седници већа одржаној дана 27.01.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8081/2018 од 28.03.2019. године, исправљене решењем истог суда Гж 8081/18 од 30.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 13521/17 од 26.03.2018. године, ставом првим изреке, утврђено је потраживање тужиле према туженој на име накнаде штете у износу од 17.199,86 динара са законском затезном каматом од 25.06.2003. године. Ставом другим изреке, утврђено је потраживање тужене према тужили на име стеченог без основа у износу од 1.304.632,10 динара са законском затезном каматом почев од 25.06.2003. године. Ставом трећим изреке, пребијају се потраживања тужиле и тужене до износа од 17.199,86 динара са законском затезном каматом почев од 25.06.2003. године. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужилца да туженој исплати износ од 1.287.433,00 динара са законском затезном каматом почев од 25.06.2003. године до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди потраживање тужиле према туженој по основу неоснованог обогаћења за износ од 2.352.811,24 динара као и захтев да се обавезе тужена да тужили на име неоснованог обогаћења исплати разлику преко износа утврђеног у ставу првом и трећем изреке од 17.199,86 динара са законском затезном каматом почев од 25.06.2003. године па до износа од 1.048.179,24 динара са законском затезном каматом од 25.06.2003. године до исплате. Ставом шестим изреке, обавезана је тужилца да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 1.537.500,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8081/2018 од 28.03.2019. године, исправљене решењем истог суда Гж 8081/18 од 30.11.2020. године, ставом првим

изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 13521/17 од 26.03.2018. године у ставу првом, другом и трећем изреке, и утврђено је да постоји потраживање тужиле према туженој на име стицања без основа у износу од 17.199,86 динара на дан 25.06.2003. године; утврђено је да постоји потраживање тужене према тужилци на име стицања без основа у износу од 1.304.632,10 динара на дан 25.06.2003. године, па се пребијају потраживања тужиле и тужене до износа 17.199,86 динара на дан 25.06.2003. године. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 13521/17 од 26.03.2018. године у делу става четвртог изреке, којим је обавезана тужилка да туженој исплати износ од 1.287.432,24 динара са законском затезном каматом почев од 03.03.2004. године до исплате, док је у преосталом делу става четвртог изреке преиначена пресуда Првог основног суда у Београду П 13521/17 од 26.03.2018. године и одбијен захтев тужене за исплату у износу од 0,76 динара, као и законске затезне камате на досуђени износ за период од 25.06.2003. године до 03.03.2004. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 13521/17 од 26.03.2018. године у ставу петом изреке. Ставом четвртим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 13521/17 од 26.03.2018. године у ставу шестом изреке и обавезана тужилка да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 720.000,00 динара са законском затезном каматом од 28.03.2019. године у року од 15 дана по пријему пресуде. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужилци исплати трошкове другостепеног поступка у износу од 11.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилка је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује на основу члана 395. ЗПП (погрешно се позивајући на члан 404. ЗПП).

Решењем РЗ 42/19 од 21.02.2020. године, Апелациони суд у Београду није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији коју је тужилка на основу члана 395. ЗПП изјавила против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8081/2018 од 28.03.2019. године.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.125/04 и 111/09) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11) у вези члана 23. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

У конкретном случају, тужба ради исплате поднета је дана 17.04.1995. године. Означена вредност предмета спора износи 1.048.179,24 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља износ испод 40.000 евра.

Према члану 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), поступци започети пре ступања на снагу овог закона (01.02.2012. године) спровешће се по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09).

С обзиром да је поступак у овој правној ствари започет подношењем тужбе ради накнаде штете дана 17.04.1995. године, дакле пре дана ступања на снагу важећег

ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), то се у конкретном случају примењују одредбе ранијег ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), због чега нема места примени члана 403. ст.2. тач. 2. ЗПП.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско правном спору у коме тужбени захтев односно новчано потраживање у коме је побијана вредност спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, односно испод динарске противвредности 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**